NORAKSTS
Lieta Nr.A420583310
A-00237-12/20

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 16.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I.Višķere,

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvei *D.B.*,

pamatojoties uz pieteicējas *I.J.* pieteikumu, atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu par faktiskās rīcības veikšanu – par pienākuma uzlikšanu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldei sniegt pieteicējai informāciju par to personu identitāti, kuras policijā vērušās ar iesniegumiem pret pieteicēju.

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 29.janvārī pieteicēja ar iesniegumu vērsās Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirknī, lūdzot iespēju iepazīties ar visiem materiāliem, kas rakstīti pret pieteicēju, lai noskaidrotu iesniedzēju vārdus, jo pirms tam pieteicēja tika iepazīstināta ar materiāliem, neuzrādot daļu no iesniegumos norādītās informācijas.

[2] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirknis 2010.gada 8.februārī uz pieteicējas 2010.gada 29.janvāra iesniegumu sniedza atbildi Nr.20/20/14-Ļ-102 *(6.lietas lapa)*, kurā norādīja, ka Iesniegumu likuma 9.panta pirmā daļa aizliedz bez iesnieguma iesniedzēja piekrišanas izpaust informāciju, kas atklāj viņa identitāti. Līdz ar to pieteicējai netika uzrādīta daļa no iesniegumos norādītās informācijas.

[3] Pieteicēja, nepiekrītot Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa atbildei Nr.20/20/14-Ļ-102, 2010.gada 16.februārī apstrīdēja to Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldei *(7.lietas lapa),* lūdzot pieteicējas iesniegumu izskatīt vēlreiz un sniegt atbildi pēc būtības.

[4] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirknis 2010.gada 22.februārī uz pieteicējas 2010.gada 16.februāra iesniegumu sniedza atbildi Nr.20/20/14-Ļ-136 *(8.lietas lapa)*, kurā norādīja, ka 2010.gada 19.februārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirknī saņemts pieteicējas iesniegums, kas adresēts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldei, taču atkārtoti pieteicējas iesniegums, pamatojoties uz Iesniegumu likuma 7.panta pirmās daļas 5.punktu, netiks izskatīts. Tāpat minētajā atbildē norādīts, ka iepriekšējā atbilde uz pieteicējas 2010.gada 29.janvāra iesniegumu ir sniegta pilnībā un pēc būtības.

[5] 2010.gada 15.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par faktisko rīcību – pienākuma uzlikšanu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldei sniegt pieteicējai informāciju par to personu identitāti, kas policijā vērsušies ar iesniegumiem pret pieteicēju *(3.-5.lietas lapa).* Pieteikumā pieteicēja norādījusi, ka viss ir noticis Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa priekšnieka *I.K.* pakļautībā un par

sniegtajām atbildēm ir atbildīgas sekojošas amatpersonas - iecirkņa priekšnieks *I.K.*, Kārtības policijas nodaļas priekšnieks *Ē.Š.*, Kārtības policijas nodaļas priekšnieka vietnieks *M.B.*

[6] 2010.gada 13.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(13.lietas lapa),* kurā atbildētājs norādījis, ka pieteikumu neatzīst un lūdz tiesu to noraidīt. Rakstveida paskaidrojumā atbildētājs norādījis, ka visi pieteicējas iesniegumi, kas tika adresēti Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirknim, ir izskatīti saskaņā ar Iesniegumu likuma 5.panta trešās daļas noteikumiem un atbildes uz tiem sniegtas likumā noteiktajā termiņā un kārtībā.

[7] Uz tiesas sēdi pieteicēja nebija ieradusies. Ņemot vērā, ka par tiesas sēdes laiku un vietu pieteicējai bija paziņots likumā noteiktajā kartībā un pieteicēja nebija tiesu informējusi par neierašanās iemesliem un nebija lūgusi lietas izskatīšanu atlikt, tiesa atzina, ka lietu iespējams izskatīt bez pieteicējas klātbūtnes.

[8] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādīto argumentu pamata.

Atbildētāja pārstāve paskaidroja, ka pieteicēja konfliktē ar saviem radiniekiem un kaimiņiem, kā rezultātā gan pieteicēja, gan citas personas (pieteicējas kaimiņi vai radinieki) regulāri vēršas Valsts policijā ar iesniegumiem, lūdzot viens otru saukt pie atbildības (administratīvās vai kriminālās). Atbildētāja pārstāve arī norādīja, ka tajos gadījumos, kad kādas personas ir vērsušās ar iesniegumiem par iespējamiem pieteicējas izdarītiem tiesībpārkāpumiem, tās vienmēr, iesniedzot iesniegumu, vienlaikus esot norādījušas, ka nevēlas, lai pieteicēja *I.J.* uzzinātu par to, kuras tieši personas policiju ir informējušas par pieteicējas pieļautiem pārkāpumiem.

Motīvu daļa

[9] Konkrētajā gadījumā pieteicējas un iestādes starpā ir strīds par to, vai pieteicējai ir tiesības pieprasīt, lai iestāde izsniedz pieteicējai informāciju par to personu identitāti, kuras iestādē iepriekšējo gadu laikā ir vērsušās ar informāciju par pieteicējas iespējami pieļautiem tiesību normu pārkāpumiem. Turklāt, tā kā pieteicējas mērķis ir panākt to, ka viņas pieprasītā informācija tiek izsniegta, atzīstams, ka iestādes lēmuma (atteikuma izsniegt informāciju) atcelšana šajā lietā nav uzskatāma par patstāvīgu pieteikuma priekšmetu – pieteikuma priekšmets šajā lietā ir pienākuma uzlikšana iestādei izsniegt pieteicējai attiecīgo informāciju *(salīdzinājumam sk. Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 6.maija sprieduma SKA-193/2010 14.punktu).*

Līdz ar to tiesai šajā lietā ir jāizvērtē, vai pastāv tiesisks pamats uzdot iestādei izsniegt pieteicējai viņas prasīto informāciju.

[10] Lietas izskatīšanas ietvaros tiesa ir konstatējusi šā sprieduma aprakstošajā daļā norādītos, kā arī turpmāk analizētos faktiskos apstākļus, tostarp, to, ka:

[10.1] pēdējo gadu laikā vairākas personas ir vērsušās ar iesniegumiem Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldē, sniedzot informāciju par to, ka pieteicēja *I.J.*, viņu ieskatā, ir pieļāvusi kādus tiesībpārkāpumus. Par šo faktu procesa dalībnieku starpā strīda nav;

[10.2] pieteicēja vēlas uzzināt, kuras tieši ir tās personas, kuras ir rakstījušas policijai iesniegumus, norādot uz viņas iespējamiem pārkāpumiem. Iestāde ir atteikusies pieteicējai šo informāciju izsniegt, norādot, ka bez šo personu piekrišanas iestādei nav tiesību izsniegt pieteicējai informāciju par viņu identitāti. Iestāde atteikumu ir pamatojusi ar Iesniegumu likuma 9.panta pirmo daļu;

[10.3] iestādes pārstāve tiesas sēdē norādīja, ka visas personas, kuras esot sniegušas iestādē kaut kāda veida iesniegumus par pieteicēju *I.J.*, vienlaikus ar iesnieguma iesniegšanu

esot norādījušas, ka nevēlas, lai *I.J.* tiek informēta par to, ka tieši šīs personas ir sniegušas iestādei kādu negatīvu informāciju par pieteicēju.

[11] No iepriekš minētā tiesa secina, ka ir vairākas personas, kuras ir iesniegušas iestādei to rīcībā esošu informāciju par pieteicēju, lai iestāde savas kompetences ietvaros izlemj, vai pieteicēja ir izdarījusi kādu tiesībpārkāpumu un līdz ar to ir saucama pie atbildības (administratīvās vai krimināl ās). Turklāt šīs personas nevēlas, lai pieteicēja uzzina viņu identitāti. Pieteicēja savukārt uzskata, ka viņai ir tiesības saņemt no iestādes informāciju par to, kuras tieši personas ir iestādei sūdzējušās par viņu, tāpēc pieteicēja ir vērsusies iestādē un pēc tam arī tiesā ar attiecīgu informācijas pieprasījumu.

[12] Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 3.pantu informācija iedalāma vispārpieejamajā informācijā un ierobežotas pieejamības informācijā. Vispārpieejamā informācija (atbilstoši minētā likuma 4.pantam) ir tāda informācija, kas nav klasificēta kā ierobežotas pieejamības informācija, savukārt ierobežotas pieejamības informācija saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5.panta pirmo daļu ir tāda informācija, kura ir paredzēta ierobežotam personu lokam sakarā ar darba vai dienesta pienākumu veikšanu un kuras izpaušana vai nozaudēšana šīs informācijas rakstura un satura dēļ apgrūtina vai var apgrūtināt iestādes darbību vai nodara vai var nodarīt kaitējumu personu likumiskajām interesēm. No Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 1.punkta turklāt izriet, ka konkrētas informācijas ierobežotās pieejamības statusu var noteikt arī ar likumu.

Informācijas atklātības likuma 10.panta pirmā un trešā daļa noteic, ka iestāde pēc privātpersonas pieprasījuma izsniedz vispārpieejamo informāciju. Savukārt ierobežotas pieejamības informāciju iestāde privātpersonai parasti neizsniedz, ja vien konkrētajai privātpersonai nav īpaša objektīva nepieciešamība saņemt šo informāciju (Informācijas atklātības likuma 10.panta ceturtā daļa).

[13] Iesniegumu likuma 9.pantā likumdevējs ir noteicis informācijas izpaušanas ierobežojumus saistībā ar informāciju, ko iestāde iegūst no personu iesniegtiem iesniegumiem. Tostarp šā panta pirmā daļa (uz kuru atsaukusies iestāde) paredz, ka ir aizliegts bez iesnieguma iesniedzēja piekrišanas izpaust informāciju, kas atklāj viņa identitāti (izņemot gadījumu, kad iestādei saskaņā ar likumu šāda informācija ir jāizpauž). Tādējādi tiesa secina, ka minētā tiesību norma aizsargā to personu tiesības uz identitātes neizpaušanu, kuras vēršas iestādēs ar iesniegumiem.

Būtībā analogs regulējums iekļauts arī Administratīvā procesa likuma 54.panta otrajā daļā. Šī tiesību norma noteic, ka informāciju, kas atklāj tās personas identitāti, kura ziņojusi iestādei par tiesībpārkāpumu, var sniegt tikai ar šīs personas piekrišanu, izņemot tiesību normās noteiktos gadījumus.

Tādējādi tiesa secina, ka likumdevēja mērķis ir bijis nodrošināt, ka tām personām, kas iestādei ziņo par citu personu pieļautiem pārkāpumiem (kā rezultātā iestāde pret attiecīgo personu uzsāk administratīvā pārkāpuma lietvedību, disciplinārlietu (ja informācija sniegta par amatpersonu) vai, iespējams, pat kriminālprocesu), tiek nodrošināts, ka viņu identitāte netiek atklāta, ja viņas to nevēlas.

No minētā izriet, ka informācija par to personu identitāti, kas ir iesniegušas iestādei informāciju par kādas citas personas iespējamu pārkāpumu, nav vispārpieejama informācija.

[14] Pieteicēja konkrētajā gadījumā nav motivējusi, kāpēc viņai objektīvi būtu nepieciešama (piemēram, kādu tiesību vai tiesisko interešu aizsardzības dēļ) informācija par to, kuras tieši personas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldē ir sniegušas informāciju par to, ka pieteicēja izdarījusi kādus pārkāpumus.

Savukārt, kā tiesas sēdē norādīja atbildētāja pārstāve, konkrētās personas, iesniedzot savus iesniegumus, ir norādījušas iestādei, ka nevēlas, lai pieteicēja uzzina viņu identitāti.

Šādos apstākļos tiesa konstatē, ka tiesību normas nenoteic iestādei pienākumu izpaust pieteicējai attiecīgo personu identitāti. Gluži pretēji, no tiesību normām izsecināms, ka šāda informācija nav izpaužama. Tas savukārt nozīmē, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja nepamatoti uzskata, ka iestādei ir jāizsniedz pieteicējai attiecīgā informācija.

[15] Ievērojot iepriekš minēto, tiesa secina, ka pieteicējas pieteikums par pienākuma uzlikšanu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldei izsniegt pieteicējai tās pieprasīto informāciju par to personu identitāti, kuras iestādei sniegušas informāciju par pieteicējas pārkāpumiem, ir nepamatots un noraidāms.

[16] Tiesa papildus konstatē, ka ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2010.gada 22.marta lēmumu pieteicēja tika atbrīvota no pienākuma maksāt valsts nodevu par konkrētā pieteikuma iesniegšanu un lietas ierosināšanu *(sk. lietas 2.lapu).*

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta trešo daļu, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā. Šādos gadījumos tiesa pieteicēja pienākumu samaksāt valsts nodevu attiecīgajā apmērā norāda sprieduma rezolutīvajā daļā. Ja pieteicējs triju mēnešu laikā neiesniedz tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu, tiesa sprieduma norakstu nosūta tiesu izpildītājam izpildei.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pieteicējai ir uzliekams pienākums iemaksāt budžetā valsts nodevu, no kuras samaksas viņa tika atbrīvota pieteikuma iesniegšanas un lietas ierosināšanas stadijā. Proti, pieteicējai uzdodams iemaksāt valsts budžetā valsts nodevu Ls 20 apmērā.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot iepriekš minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 126.panta trešo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *I.J.* pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldei sniegt pieteicējai informāciju par to personu identitāti, kuras policijā vērsušās ar iesniegumiem par *I.J.* pieļautiem tiesībpārkāpumiem.

Uzdot *I.J.* triju mēnešu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas atmaksāt valstij valsts nodevu divdesmit latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senātā 30 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese /paraksts/ I.Višķere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnese _____ I.Višķere
Rīgā, 2012.gada 16.aprīlī